

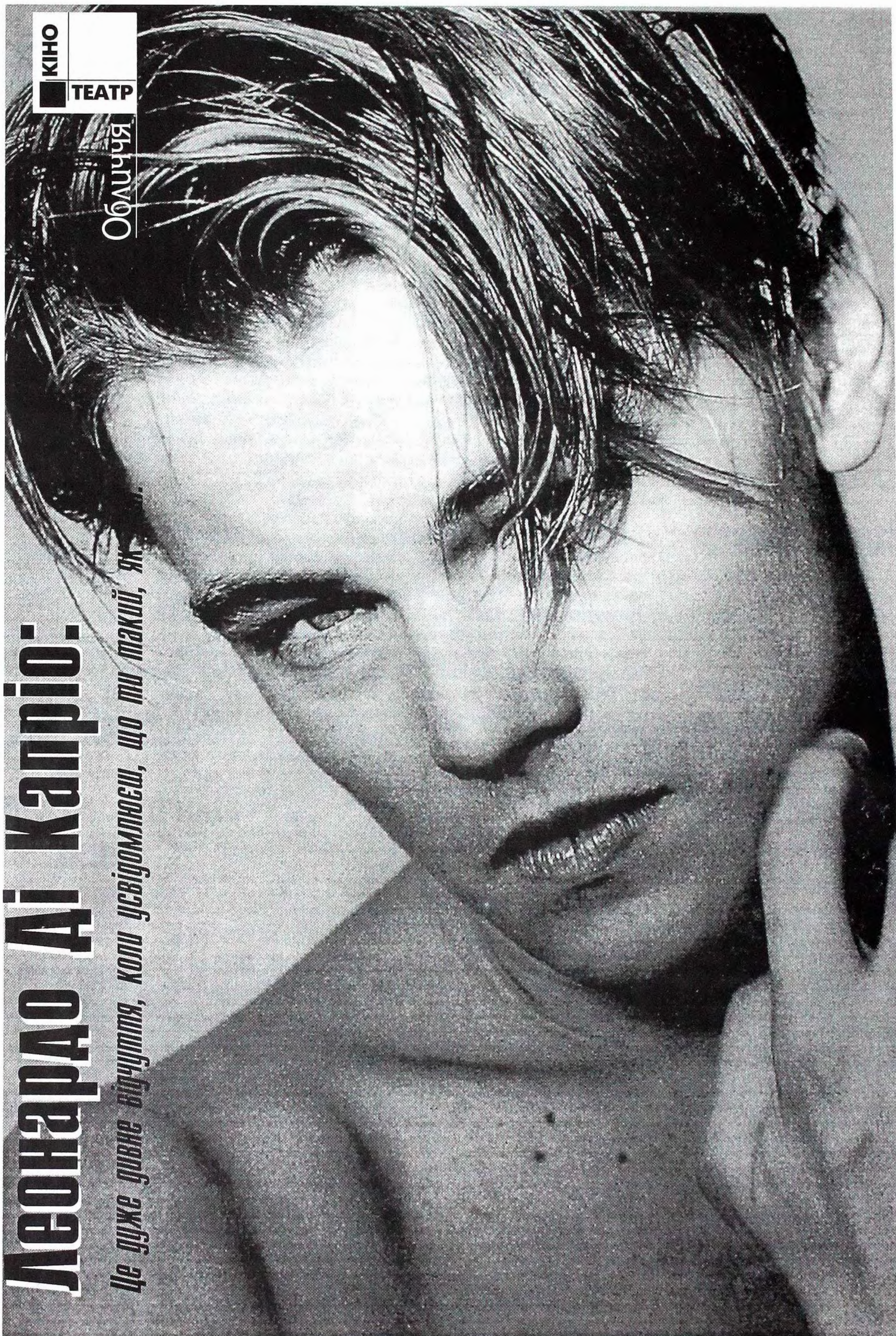
Леонардо Ді Капріо:

Це дуже дивне відчуття, коли усвідомлюєш, що ти такий, як він.

КІНО

ТЕАТР

Обличчя

— Чи оплатився досвід праці у великобюджетному фільмі, до якого великою мірою були залучені різного роду технічні засоби? Чи хотів би ти ще зніматися в такому починанні як «Титанік»?

— Досі мене не цікавили гігантські фільми просто тому, що історії, які вони розповідали, не мали в собі нічого цікавого. Але, прочитавши сценарій «Титаніка», я виніс зовсім інше враження. Він порушував великі проблеми, фабула була така інтригуюча, що я не міг його відкинути тільки тому, що це мав бути касовий бойовик. Я дуже задоволений з того досвіду. Охоче його повторив би.

— Що конкретно у фільмі з такою кількістю спеціальних ефектів, мало найбільшу трудність?

— Найважче було зосередитись на розвитку свого персонажа. Допомігав собі разом із Кейт, з якою жив у великій приязні, аби не загубитись у хаосі того всього, що творилось на зйомках, аби не розпорошити увагу, що було справді легко серед тисяч людей, що бігали довкола і займалися різними справами.

— А як було зі сценами, особливо в другій частині фільму, які на екрані мали виглядати інакше через застосування спецефектів? Чи вас спеціально до цього готували?

— Правду кажучи, ми не могли за це особливо турбуватися. Справді дивувався з Джіма (Камерона), що зумів над тим усім запанувати. Ми з Кейт мали думати тільки про те, аби створити якнайбільше вірогідну любовну історію, що розігрувалася між двома головними героями. На спецефекти звертали увагу тільки тоді, коли безпосередньо в них брали участь і треба було дбати про власну безпеку.

— Деякі актори скаржились, що Джеймс Камерон не надавав відповідної ваги їхнім ролям, був більше зайнятий рухом камери і баченням цілого. Ти створив у цьому фільмі дуже цікаву постать, чи мав подібні проблеми з режисером?

— Насамперед, більшість людей не усвідомлює, мабуть, що фільм Камерона «вражає» в основному розвитком постатей, стосунками між людьми, які змінюються, а не через дію. І хоча шуму довкола спецефектів та великого бюджету було багато, Джім справді реалізував фільм епічно сконцентрований на двох головних героях та почуттях, які їх еднають. Ніхто не підійшов би для цієї справи краще за Джіма. Не втрачаючи бачення цілого, зумів подбати про найменші деталі. Звичайно, буває твердий. Не дає заперечити. Але треба розум-

іти, що значить творення такого фільму — це відповідальність за тисячі людей, які вічно задають питання. Тільки єдина річ здатна була його розізнати — коли люди переставали бути зосереджені на своїй роботі. Якщо йдеться про наші постаті, то Джім робив усе, аби були якомога правдивіші. Інакше не пережили б так сильно масштабів фінальної трагедії.

— Ти граєш у новому фільмі Вуді Алена «Святкування». Розкажи щось про свою роль, то має бути великий контраст порівняно із фільмом Камерона.

— Дуже хотів працювати з Вуді. Моя роль дуже забавна — граю егоїстичного зіпсованого молодого актора. Дуже багато речей мене у тій ролі розсмішило.

— Кілька акторів, які працювали з тобою, говорили мені, що любиш «валяти дурня» на зйомках, жартувати, але коли звучить команда «мотор!», блискавично входив у свою роль. Як тобі це вдається?

— Так, люблю бути в доброму гуморі, коли працюю. Створення фільмів є іноді дуже важким. Мої жарти допомагають не тільки мені, думаю, що допомагають іншим людям, покращують настрій, а тоді й праця стає легшою. Ніколи не мав особливих проблем з жодною роллю, мені вдається віддалитися від дійсності, поки не почую вигук «тихо!» — і то без жодних емоційних затрат. Таким є.

— В Європі тебе сприйняли як секс-символ. Чи маєш проблеми з шанувальницями?

— Так склалось, що два фільми, в яких зіграв, «Ромео і Джульєтта» і «Титанік» — то любовні історії, які притягують жіночу аудиторію. Але не тому вирішив у них зіграти. Не маю нічого проти такої популярності, але очевидно в доборі сценарію керуюся і буду керуватися тільки якістю ролей. Будучи особою публічною, відчуваю іноді, немов є двома різними людьми. Не знаю особисто своїх шанувальників, тож вони не можуть безпосередньо на мене впливати. Власне, більше про цю популярність чую, ніж її відчуваю. Іноді маю враження, що все це не є дійсністю, що не мене стосується.

— Ви з Кейт дуже молоді. Цікаво, чи могли спиратися на власний досвід в любовних сценах, коли між вашими героями виникала виразна «хімічна» реакція?

— Не обов'язково мусимо звертатися до власного досвіду, аби увірогіднити постать, в яку перевтілюємось. Багато ролей, які випало мені грати раніше, не мало з моїм життям нічого спіль-

ного. Зв'язок між мною і Кейт полягав насамперед у тому, що обоє взаємно шанували свою працю. Цей фільм був би вдвічі важчим для виконання, якби у важкі хвилини не підтримували одне одного, якби не любили.

— Ти любиш приводити на зйомки своїх приятелів і дівчат. Це тобі допомагає?

— Абсолютно. Це так, якби приносив з собою частину свого приватного життя. На жаль, не всі зйомки бувають в Парижі, іноді знімаюся в місцях страшних, куди не можу взяти з собою нікого.

— Чи те, що твоя мати німкеня, а друге твоє ім'я Вільгельм, має для тебе якесь особливе значення?

— Мій батько в третім чи навіть четвертій поколінні є американським італійцем, а мати німкеня. Був у Німеччині кілька канадців разів, знаю німецьку культуру, людей звідти, то власне моя друга батьківщина. І хоча багато хто зі мною не згодний, люблю навіть німецьку кухню.

— Після прем'єри «Титаніка», сказав журналістові з «Лос Анжелес Таймз», що фільм зробив з тебе мужчину. Що ти мав на увазі?

— Сказав у тому сенсі, що цей фільм дав мені багато різного досвіду. Після роботи в «Титаніку» мене важко буде чимось здивувати на зйомках. Відчуваю, немов пройшов крізь усе. Став іншою людиною — маю на увазі професійні таємниці.

— Що дала тобі ця зрілість?

— Широ скажу, що вирішив дати собі трохи свободи, якщо йдеться про фільми. Працював, як від, і потребую тепер трохи часу для себе. Маю намір присвятити більше часу собі і спробувати відпрацювати те, що від мене останні роки втекло.

— Твої останні ролі були дуже романтичні. Чи ти романтичний в особистому житті?

— Думаю, що досить романтичний. Хоча не вмію сказати, до якої міри. Я молодий і знаю, що зустріну ще багато дівчат. Хотів би бути в ставленні до них чемним. Проблемаю багатьох молодих акторів, як правило, є невміння дати собі ради зі своїм публічним візерунком. Бо часто їм здається, що люди від них чекають, щоб вони були якимись особливими також приватно. Це дуже дивне відчуття, коли усвідомлюєш, що є просто такий, як інші. Люди іноді цього не акцептують.

Розмовляв Макс Б. Міллер.
Переклад з польської.
«Film», №2, 1998.